

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/17/2020
Identifikačné číslo spisu: 6717010321
Dátum vydania rozhodnutia: 30.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6717010321.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Bargela, a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 30. júna 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. K., pre pokračovací zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona spáchaného v bode 2) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/154/2017, z 3. apríla 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. K. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu vo Zvolene, sp. zn. 4T/118/2017, z 8. novembra 2017 bol W. K. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 3 písm. b) Trestného zákona spáchaného v bode 2/ rozsudku v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona na skutkovom základe, že po tom, ako v presnejšie nezistenej dobe od 03:00 hod. do 04:00 hod. dňa 29. novembra 2016, v Rakúskej republike, v spoločnosti I., N., páchatel' odcudzil obuv zn. SCHÜTZE-SCHUHE rôznych modelov a veľkostí, v počte najmenej 1 873 párov, v hodnote najmenej 180 000,- eur, si následne obvinený W. K. ako živnostník, vystupujúci v mene podnikateľského subjektu W. K. - F., s miestom podnikania A.G.L. I. č. X, XXX XX Q., IČO: XX XXX XXX, v presnejšie nezistenej dobe po 29. novembri 2016, na presnejšie nezistenom mieste zadovážil presnejšie nezistené množstvo obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, rôznych modelov a veľkostí, a to aj napriek tomu, že vopred vedel, že vyššie uvedená obuv zn. SCHÜTZE-SCHUHE pochádza z trestnej činnosti, ktorú v úmysle zatajiť jej existenciu a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu pre seba ako aj doposiaľ nestotožnené osoby, uschoval a ukrýval na presnejšie nezistenom mieste, a to do doby, 1/ kedy časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, rôznych modelov a veľkostí, v množstve najmenej 842 párov, na podklade viacnásobnej telefonickéj komunikácie a dohody medzi obvineným W. K. a Mgr. K. C., nar. XX. K. XXXX, prebiehajúcej v období od 29. novembra 2016 do 3. decembra 2016, za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške najmenej 12 750,- eur, obvinený W. K. dňa 3. decembra 2016 v poobedňajších hodinách z presnejšie nezisteného miesta v meste Q., bez vystavenia akéhokoľvek

dokladu preukazujúceho pôvod vyššie uvedeného tovaru, zabezpečil prepravu vyššie uvedeného tovaru, ktorý dňa 3. decembra 2016 vo večerných hodinách Mgr. K. C. prevzal a uložil v priestoroch rodinného domu č. XXX/XX, nachádzajúceho sa na ul. X. K. v Q. K., za ktorý následne Mgr. K. C., nar. XX. K. XXXX, trvale bytom Q. K., ul. X. K. č. XXX/XX, v období od 3. decembra 2016 do 6. decembra 2016 najmenej v dvoch hotovostných splátkach a najmenej dvomi vkladmi hotovosti vo výške po 500,- eur na č. ú.: I vyplatil obvinenému W. K. sumu vo výške najmenej 12 000,- eur,

2/ časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. XXXXXXXX, medzi dodávateľom W. K. - F., s miestom podnikania A.G.L. I. č. X, XXX XX Q., s IČO: XX XXX XXX - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania ul. Ľ. C. č. XXXX/XX, XXX XX Q., a odberateľom M.B.P., s. r. o., J. č. XX, D., vystavenej na sumu 14 790,00 eur zo dňa 7. decembra 2016, dňa 7. decembra 2016 v úmysle následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške viac ako 2 660,- eur, sa prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. č. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti M.B.P., s. r. o., J. č. XX, D., avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 7. decembra 2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS Slovnaft, nachádzajúcej sa na ceste E. v smere U., po pravej strane v smere jazdy so sídlom U., došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE rôznych modelov a veľkostí,

3/ časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 287 párov uschoval a ukrýval v sklade na ul. S. v Q., ktorý mal obvinený W. K. prenajatý na základe zmluvy o nájme nebytových priestorov medzi Ing. X. N. s miestom podnikania XXX XX Q. ako „prenajímateľom“ a W. K. - ul. A.G.L. I. č. X, XXX XX Q., IČO: XXXXXXXX, ako „nájomcom“ zo dňa 18. novembra 2016 z dôvodu úmyselného zatajenia ich existencie a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu, a to až do doby 8. decembra 2016, kedy v čase od 03.00 hod. v rámci prehliadky iných priestorov došlo k zaisteniu 287 párov obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, rôznych modelov a veľkostí.

Za spáchanú trestnú činnosť bol obvinenému podľa § 233 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol na výkon tohto trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obvinenému W. K. rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, zo 4. novembra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/56/2017, zo 14. júna 2017, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, výkon ktorého mu bol podmienčne odložený s určením skúšobnej doby vo výmere 5 rokov ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne vyslovil, že v ostatných častiach zostáva rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 2T/179/2014, zo 4. novembra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 4To/56/2017, zo 14. júna 2017 nedotknutý.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obvinenému uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo model 80 GO, Lenovo G50-30.

Na podklade odvolania obvineného a prokurátora rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom, sp. zn. 4To/154/2017, z 3. apríla 2018 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o súhrnnom treste pri zmene čiastkového skutku uvedeného pod bodom 2/ tak, že:

časť obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, v množstve najmenej 565 párov, na podklade vystavenej faktúry č. XXXXXXXX, medzi dodávateľom W. K. - F., s miestom podnikania A.G.L. I. č. X, XXX XX Q., s IČO: XX XXX XXX - prideleným pre spoločnosť K. W. s miestom podnikania ul. Ľ. C. č. XXXX/XX, XXX XX Q., a odberateľom M.B.P., s. r. o., J. č. XX, D., vystavenej na sumu 14 790,00 eur zo dňa 7. decembra 2016, dňa 7. decembra 2016 v úmysle

následného prevodu veci pochádzajúcej z trestnej činnosti na inú osobu sa prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. č. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., pokúsil prepraviť do spoločnosti M.B.P., s. r. o., J. č. XX, D., avšak k dokonaniu skutku nedošlo z dôvodu zaistenia prepravovaného tovaru v rámci prehliadky iných priestorov dňa 7. decembra 2016, kedy v čase po 17.20 hod. na odstavenej ploche ČS Slovnaft, nachádzajúcej sa na ceste E. v smere U., po pravej strane v smere jazdy so sídlom U., došlo k zaisteniu 565 párov obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE rôznych modelov a veľkostí, pričom pri správnom vyčíslení hodnoty prepravovaného počtu kusov obuvi by získal prospech 9 565,- eur.

Krajský súd uložil obvinenému podľa § 233 ods. 2, § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona ho odvolací súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinenému zároveň podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks notebook Lenovo, model 80GO, Lenovo G50-30 a súčasne vyslovil, že podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona sa vlastníkom prepadnutej veci stal štát.

Napokon podľa § 319 Trestného poriadku rozhodol tak, že odvolanie obvineného zamietol.

Proti druhostupňovému rozsudku podal obvinený dovolanie prostredníctvom obhajkyne 12. februára 2020 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a), b), c), g), i) Trestného poriadku.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (vo veci rozhodol nepríslušný súd) videl obvinený v tom, že k trestnej činnosti malo dochádzať v meste Q. na S. ulici. Miestna príslušnosť Okresného súdu Zvolen bola určená na základe § 17 ods. 3 Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou. Ustanovenie § 17 uvádza 3 hľadiská na určenie miestnej príslušnosti súdu, ktoré sú vo vzťahu subsidiarity. Súd, v obvode ktorého trestný čin vyšiel najavo, je príslušný na konanie, len ak nemožno určiť príslušný súd podľa dvoch predchádzajúcich hľadísk. Príslušníci NAKA Bratislava a tiež KRPZ Banská Bystrica mali od 02. decembra 2016 vedomosť, že obvinený v Q. uskladňuje väčšie množstvo obuvi. Napriek tomu umožnili, aby prišlo k prevozu tovaru - obuvi mimo okresu Q., i keď mali zákrok vykonať najneskôr 7. decembra 2016 pred skladom obvineného, a teda v územnom obvode Okresného súdu Lučenec. Ak tak nepostupovali, porušili zákon s úmyslom, aby sa vec prejednávala v územnom obvode príslušného súdu. Navyše posledným zaisťovacím úkonom bola prehliadka iných priestorov dňa 08. decembra 2016, a to skladu obvineného v Q..

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (súd rozhodol v nezákonnom zložení) vidí obvinený v tom, že o odvolaní rozhodoval na verejnom zasadnutí senát Krajského súdu v Banskej Bystrici 5To a nie senát 4To, ktorý bol príslušný podľa rozvrhu práce. V deň konania verejného zasadnutia obvinený túto skutočnosť namietal, avšak jeho námietka nebola zachytená do zápisnice o priebehu pojednávania.

Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu) je podľa obvineného dané tým, že nevykonaním dôkazov navrhnutých obhajobou v priebehu trestného konania, konkrétne výsluchu colníkov, vykonávajúcich 7. decembra 2016 hliadku na začiatku obce U., výsluchu nadriadeného colníkov mjr. PhDr. Z., výsluchu svedka S. T., strážnika areálu v Q., časti V., v ktorom sa nachádzal jeho sklad, Q. O., výsluchu policajtov operatívnych služieb PZ vykonávajúcich sledovanie jeho osoby a jeho skladu, výsluchu vyšetrovateľa KR PZ Banská Bystrica mjr. Ing. S. N., svedkov W. N., S. F., A. D., a to navyše bez náležitého zdôvodnenia takéhoto postupu zo strany súdu. Za obzvlášť závažné porušenie práva na obhajobu považoval skutočnosť, že napriek jeho opakovanej žiadosti do konania nebol pribratý tlmočník (a prekladateľ), čo vnímal ako rozporné s § 2 ods. 20 Trestného poriadku, článku 47 ods. 4 Ústavy v spojení s článkom 12 ods. 2 Ústavy a článkom 6 ods. 3 Dohovoru.

Naplnenie dovolacieho dôvodu upraveného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl obvinený aj v skutočnosti, že ani na opakovaný návrh obhajoby a na jej základe opakovane zaslanej výzvy súdu

nebol v konaní predložený celý spis vedený PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 v celom rozsahu. Navyše odvolací súd sa náležite nevysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní.

Obvinený naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) odôvodnil tým, že rozsudok súdu prvého stupňa i rozsudok odvolacieho súdu sú založené na nezákonných dôkazoch, ktoré boli vyhľadane a zabezpečené nezákonným postupom a spôsobom príslušníkmi Policajného zboru a colníkmi v štádiu pred začatím trestného stíhania a vznesením obvinenia. Pri zastavení a zadržaní dovolateľa neboli dodržané procesné postupy v zmysle zákona. Príslušníci Colného úradu Banská Bystrica zadržali dovolateľa a vodiča nákladného vozidla K. V. v obci U. I. na základe písomnej žiadosti o poskytnutie súčinnosti zo dňa 07. decembra 2016, ktoré colnému úradu doručilo v ten istý deň MV SR, PPZ, NAKA, Národná protizločinecká jednotka, expozitúra Bratislava. Vyslovene žiada o poskytnutie súčinnosti pri zastavení a kontrole vozidla v ktorom bol obvinený a v ktorom sa prevážala obuv z dôvodu podozrenia, že vo vozidlách sa prepravuje tovar pochádzajúci z trestnej činnosti. Zastavenie vozidiel teda nebolo náhodné, ale bolo vopred naplánované a realizované na základe dožiadania justičných orgánov z Rakúska. Zadržanie dovolateľa bolo realizované v súčinnosti s príslušníkmi 1. OO OKP KRPZ Banská Bystrica a tiež s príslušníkmi NPZJ NAKA PPZ, čo potvrdzuje aj dokument „Vyjadrenie k žiadosti zo 16. februára 2017“ vyšetrovateľa mjr. Ing. N.. Tieto skutočnosti vyplývajú aj z úradného záznamu MV SR, sekcie Kontroly inšpekčnej služby č. SKIS-IS-OISS-85-002/2017-OPČ z 28. júla 2017, v ktorom sa uvádza, že celá akcia bola utajovaná do dňa realizácie, o čom vedeli iba príslušníci OKP KRPZ Banská Bystrica a príslušníci NAKA. Jeho zadržaniu preto predchádzala dôkladná operatívno - pátracia činnosť, na základe ktorej mala polícia vedomosť, že v sklade obvineného v Q., časť V. sa má nachádzať tovar pochádzajúci z trestnej činnosti v Rakúsku a tiež že sa nielen uskladňuje, ale 07. decembra 2016 dochádza k jeho nakládku do vozidla Citroën Jumper. Aj príslušníci Colného úradu preto mali vedomosť, aké vozidlo prepravuje tovar a že je sprevádzané obvineným. Z dokumentu „Žiadosť o poskytnutie súčinnosti“ MV SR, PPZ zo 07. decembra 2016 vyplýva, že okrem vozidla Citroën Jumper má byť zastavené aj vozidlo Škoda Octavia ev. č.: Q a nie ev. č.: Q ktoré viedol obvinený.

Výkonávanie operatívno-pátracej činnosti sledovaním skladu obvineného v časti V. na S. ulici minimálne od 02. decembra 2016 potvrdzuje tiež čestné prehlásenie svedka S. T. a Q. O., ku ktorým súd prvého stupňa ani súd odvolací nezaujal žiadne stanovisko a nebolo vyhovené návrhom obhajoby na ich vypočutie. Podľa vyjadrenia S. T. a Q. O. mali policajti spísať s S. T. úradný záznam, obsahom ktorého malo byť, že v sklade obvineného sa nachádza vo vozidle červenej farby tovar a že vozidlo tam odstavili dodávatelia z ČR. Policajti sa tiež cez dieru v plachte vozidla mali presvedčiť, že sa tam obuv nachádza a toto malo byť i odfotografované. Následne mali sklad obvineného minimálne do 07. decembra 2016 sledovať z parkoviska firmy „O.“. To vyplýva z dokumentu „W. K. - podanie správy - zaslanie“ KRPZ BB z 11. mája 2017 (č. l. 1371), kde sa uvádza, že operatívno - pátracia činnosť bola realizovaná od 01. decembra 2016 do doby jej ukončenia. Prílohou mali byť overené fotokópie týkajúce sa úkonov a rozhodnutí k osobe S. T.. Všetka operatívno - pátracia činnosť (ďalej aj „OPČ“) mala byť súčasťou spisu, pričom všetko nasvedčuje tomu, že sa malo jednať o spis vedený na NAKA NPZJ Bratislava pod č. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016. V tomto spise sa však nenachádzajú všetky záznamy ohľadne OPČ, a preto podľa obvineného musí existovať ďalší spisový zväzok ohľadne OPČ. Ani súdu prvého stupňa, ani odvolaciemu súdu nebol spis PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 v celosti nikdy predložený, a preto sa obvinený nemohol v celosti s uvedeným spisom oboznámiť. Neobstojí tvrdenie, že všetky listiny skutočne relevantné pre posúdenie viny obvineného boli obsiahnuté v súdnom spise a že ostatné listiny sú administratívneho charakteru. Je právom obvineného oboznámiť sa s obsahom celého spisu. Nie je pravdou, že súčasťou predloženého spisu boli všetky podstatné listiny týkajúce sa obvineného. Až počas obnovy konania sa obvinený dozvedel, že OPČ mala byť evidovaná v ďalšom spise, a to č. KRPZ-BB-OKP3-287-2016.

Ďalej obvinený uvádzal, že orgány činné v trestnom konaní obchádzali zákon, keď napriek vedomostiam o existencii tovaru na určitom mieste a jeho zamýšľanej preprave na mieste nezakročili a (v rozpore s platnou judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne uznesením ÚS SR z 26. septembra 2013, sp. zn. III. ÚS 443/2013) nevykonali služobný zákrok podľa § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, ani nezadovážili príkaz súdu, respektíve prokurátora

na sledovanie osôb, vecí alebo na kontrolovanú dodávku podľa Trestného poriadku, ale umožnili s týmto tovarom disponovať a ďalej ho prevážať. Podľa neho z uvedeného nezákonného postupu OČTK pramenilo nezákonné zadováženie dôkazov, na podklade ktorých bol odsúdený. S poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (uznesenie NS SR, sp. zn. 2Tdo/27/2012, TzoV/5/2001, R 57/2002), sa obvinený domnieval, že trestné stíhanie malo byť začaté bezodkladne po zistení, že je páchaná trestná činnosť, a následne mal byť vydaný príkaz prokurátora na sledovanie osôb a vecí podľa § 113 Trestného poriadku alebo kontrolovanú dodávku podľa § 111 Trestného poriadku. Policajti však naďalej vykonávali pozorovanie skladu obvineného.

Príslušníci Colného úradu svedkovia Bc. D. a Mgr. W. na hlavnom pojednávaní uviedli, že nadriadený im oznámil, že konkrétne vozidlá s určitými ev. č. prevážajú tovar pochádzajúci z trestnej činnosti a tieto majú zastaviť. Obvinený ďalej poukazoval v tejto súvislosti na použitie prostriedkov OPC v predprípravnom konaní, pričom zastavenie vozidiel a ich prehliadka boli vykonané bez príkazu prokurátora - teda zadovážené dôkazy sú nezákonné., pričom on sám bol do príchodu vyšetrovateľa nezákonne obmedzený na osobnej slobode.

Ďalej obvinený poukazoval na nezákonnosť odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky medzi ním a svedkom C.. Uviedol, že informácie z ITP záznamov získaných podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov mohli byť od 1. decembra 2016 použité ako operatívne informácie a následne mala polícia možnosť vykonávať odposluchy podľa § 115 Trestného poriadku so súhlasom zákonného sudcu. Doplnil, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky boli vykonávané na podklade príkazu Krajského súdu v Bratislave vydaného v úplne inej trestnej veci (vedenej NAKA Bratislava pod sp. zn. ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-V-181/2016), a to navyše v čase, keď za predmetný skutok ešte ani nebolo začaté trestné stíhanie. V tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie NS SR z 27. októbra 2015, sp. zn. 2To/11/2014 a 6To/6/2018 z 24. júla 2019. Najneskôr odo dňa 02. decembra 2016 sa informačno-technický prostriedok na vyhotovenie záznamu z telekomunikačnej prevádzky použil podľa obvineného v rozpore s § 7 ods.3 zákona č. 166/2003 Z. z.

Uvedený dôkaz, získaný podľa zákona č. 166/2003 Z. z., považoval obvinený za nezákonný aj s poukazom na § 7 ods. 1, ods. 5 citovaného zákona, keďže kópia zvukového záznamu z odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky bola vydaná do spisu KR PZ Banská Bystrica č. KRP-131/1-VYS-BB-2016, ktorý poskytol prepisy ITP záznamov počas výsluchu svedkom C., K. a I.. Svedkom bolo zabránené vypovedať spontánne, pričom svedok C. vypovedal nepravdu, na každom výsluchu sa vyskytli rozpory.

Naplnenie dovolacieho dôvodu uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia) vidí obvinený v tom, že súd prvého i druhého stupňa prejednávajú vec nesprávne právne posúdili, keď dospeli k záveru, že jeho konaním boli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 Trestného zákona. Zdôraznil, že oba rozsudky sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Poukázal na to, že objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti spočíva v legalizácii príjmov, ktoré majú svoj pôvod v trestnej činnosti, pričom ide o dispozíciu s príjmami alebo iným majetkom z trestnej činnosti alebo o dispozíciu s vecou, ktorá je príjmom z trestného činu, ak je motivovaná úsilím zakryť ich pôvod v trestnom čine. Pre naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom sa vyžaduje špecifický úmysel vo forme zatajania existencie majetku z trestnej činnosti alebo vecí zakrytím ich pôvodu, ktorý podľa jeho názoru vykonaným dokazovaním nebol preukázaný. On však od počiatku trestného konania opakovane poukazoval na to, že o pravom pôvode tovaru nevedel a táto vedomosť mu nebola preukázaná. Závery súdov v tomto smere boli založené len na domnienke. Preto podľa neho mal byť predmetný skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin podielníctva podľa § 231 Trestného zákona a že ako trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 Trestného zákona bol účelovo právne kvalifikovaný len preto, že je podozrivý z krádeže v Rakúsku, keďže súbeh trestného činu krádeže a podielníctva nie je prípustný.

Obvinený sa nestotožnil ani s ustálením prospechu vo výške 12 000,- Eur v bode 1) rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, podmieňujúcim použitie kvalifikovanej skutkovej

podstaty trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Vzhľadom na to, že aj tento kvalifikačný znak, spočívajúci v získaní väčšieho prospechu, musí vyplývať z vykonaného dokazovania a nielen z nekritického prevzatia záverov OČTK, dovolateľ v tejto súvislosti súdom vyčítal, že vychádzali z výpovedí svedka C., ktoré však tento niekoľkokrát menil.

Dovolateľ ďalej poukázal na to, že v bode 2) napadnutého rozsudku krajského súdu nebola zachovaná totožnosť skutku a za tento skutok tak, ako je uvedený v obžalobe, mu nebolo vznesené obvinenie. Poukazujúc na ustanovenie § 234 ods. 2 Trestného poriadku uviedol, že 9. decembra 2016 mu bolo vznesené obvinenie na tom skutkovom základe, že zadovážil tovar - obuv značky SCHÜTZE-SCHUCHE, o ktorom mal vedieť, že bol odcudzený, a tento uschovával na nezistenom mieste, pričom dal tovar v množstve 565 párov previesť a 287 párov uskladnil na neznámom mieste. Dňa 22. februára 2017 došlo k zmene právnej kvalifikácie s úplne iným popisom skutku, a to že obuv v množstve 565 párov na podklade vystavenej faktúry medzi dodávateľom W. K. - F. a odberateľom M.B.O., s. r. o., na sumu 14 790,- € dal 7. decembra 2016 v úmysle následného prevodu vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu vo výške viac ako 2 660,- € prepraviť, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo z dôvodu zaistenia tovaru v rámci prehliadky iných priestorov, v rámci ktorej došlo k zaisteniu 565 párov obuvi, pričom časť obuvi uschovával v sklade v Q., časti V., ktorý mal prenajatý na základe zmluvy z dôvodu úmyselného zatajenia ich existencie a následného prevodu na inú osobu za účelom získania nelegálneho prospechu, a to až do doby, kedy došlo k zaisteniu 287 párov obuvi. V nadväznosti na uvedené tvrdil, že z popisu skutkovej vety v obžalobe je zrejmé, že nebola zachovaná totožnosť skutku. Rovnako za zrejmé označil, že v zmysle § 206 ods. 6 Trestného poriadku po vznesení obvinenia nie je možné meniť skutkové okolnosti a meniť úplne popis skutku, ale len právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý bolo vznesené obvinenie. S odkazom na uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/11/2009, z 22. apríla 2009 považoval obvinený za obdobnú aj situáciu, keď skutok uvedený v obžalobe upravuje súd, keďže v zmysle citovaného rozhodnutia zachovanie princípu totožnosti skutku umožňuje len subtílnu úpravu na základe dokazovania pred súdom, ale nedovoľuje zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd.

Obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol porušený zákon v neprospech obvineného a podľa § 386 ods.2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o vine a treste ako i rozsudok súdu prvého stupňa a aby podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku okresnému súdu prikázal, aby vec znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu, alebo aby rozhodol o neodstrániteľnosti porušenia zákona a oba rozsudky zrušil bez možnosti ich nápravy.

Následne podaním z 11. marca 2020 prostredníctvom obhajkyne svoje dovolanie doplnil vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods.1 písm. g) Trestného poriadku v tom smere, že celá operatívno - pátracia činnosť, na základe ktorej bol sledovaný a odpočúvaný, musí byť súčasťou spisu. V priebehu konania všetky skutočnosti nasvedčovali tomu, že sa má jednať o spis PPZ, NAKA, NPZJ Bratislava č. PPZ-NKA-PZ/11-242-2016. Obvinený ani obhajca nemali možnosť sa s kompletným obsahom uvedeného spisu oboznámiť v dôsledku čoho nebola preverená namietaná nezákonnosť OPČ a predprípravného konania. Až v konaní o povolenie obnovy konania na Okresnom súde Zvolen, sp. zn. 3Nt/13/2018, mal obvinený možnosť oboznámiť sa s listinným dôkazom zo spisu NAKA č. PPZ-NAK-PZJ11-242-12/2016 z 02. decembra 2016 a č. PZZ-NAK-ZJ11-242-17/2016 zo 07. decembra 2016, ktoré preukazujú ďalší výkon OPČ pred zadržaním obvineného a vedomosť orgánov polície o páchanej trestnej činnosti o odcudzení obuvi, ktorá bola presne lokalizovaná. Listina zo 07. 12. 2016 jednoznačne preukazuje, že pred jeho zadržaním o 16.15 hod. riaditeľka NPZJ NAKA Bratislava žiadala vykonať postup podľa Trestného poriadku a žiadala o začatie trestného stíhania obvineného. Z tohto dôvodu mali colníci, oslovení políciou, postupovať výlučne podľa ustanovení Trestného poriadku. Najvyšší súd SR v predchádzajúcom konaní o dovolaní pod sp. zn. 2Tdo/82/2018, sa uvedenými listinami vôbec nezaoberal.

Rovnako sa obvinený počas konania o povolení obnovy konania dozvedel, že OPČ voči jeho osobe je evidovaná aj v spise č. KRPZ-BB-OKP3-287-2016 a č. KRP-131/1-VYS-BB-2016, z ktorých má taktiež vyplývať nezákonnosť OPČ a predprípravného konania, ktorá sa preniesla aj na iné dôkazy.

Ďalším doplnením dovolania zo 14. decembra 2020 prostredníctvom obhajkyne obvinený uviedol, že mu bol po vydaní rozsudku krajského súdu Úradom inšpekčnej služby v roku 2020 poskytnutý k nahliadnutiu spis č. UIS-127/OISZ-2020, v ktorom sa nachádza zoznam úradných záznamov z akcie

HRON, ktorá sa má členiť na sub-akcie, pričom od určitého dátumu sa ohľadne obvineného označuje ako HRON4. Zo spisu vyplýva že už 14. novembra 2016 bol realizovaný prvý úkon ohľadom obvineného, dňa 15. novembra 2016 je datovaný úradný záznam „K. a spol.“, pričom posledný záznam je z 08. decembra 2016. Neobstojí preto tvrdenie, že všetky listiny týkajúce sa OPC boli súčasťou spisu. Je zrejmé, že závažné podozrenia o trestnej činnosti, ktorú mal spáchať v Rakúsku obvinený, mali už rakúske justičné orgány, a preto boli príslušníci PZ povinní vykonať služobný zákrok podľa Trestného poriadku, a to už v priestoroch jeho skladu. Nie je pravdou, že by príslušníci polície pred vznesením obvinenia dovolateľovi nevedeli o páchatelovi a o tom, aký trestný čin mal byť spáchaný.

K dovolaniu obvineného sa dňa 27. apríla 2020 vyjadril prokurátor. Vo vyjadrení uviedol, že odkazuje na svoje pôvodné vyjadrenie k predchádzajúcemu dovolaniu zo dňa 10. decembra 2018.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku podľa neho naplnený nebol, pretože prvotné úkony boli vykonané v obvode Okresného súdu Zvolen v rámci prehliadky iných priestorov. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku uviedol, že senát Krajského súdu v Banskej Bystrici rozhodoval v riadnom zákonom zložení a tento dovolací dôvod tiež nebol naplnený. Podľa prokurátora nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Nebolo tiež preukázané, že nepribratím tlmočníka prišlo k porušeniu práv obvineného, pretože sa mohol vo svojom materinskom českom jazyku vyjadrovať a reagovať na všetky otázky, pričom slovenský a český jazyk sú veľmi príbuzné jazyky. Naplnený nebol podľa prokurátora ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Policajný zbor pred zákonným postupom vyšetrovateľa podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku realizoval operatívno-pátraciu činnosť, zo strany polície nedošlo k žiadnej policajnej provokácii. Nebola ovplyvňovaná vôľa obvineného spáchať trestný čin, skladovať obuv a ďalej ju prepravovať. Odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol realizovaný na základe súhlasu príslušného sudcu v zmysle zákona č. 166/2003 Z. z. Ak obvinený namieta porušenie § 115 ods. 1, ods. 7 Trestného poriadku, tak je potrebné poukázať na rozsudok NS SR, sp. zn. 2TdoV/11/2015, z ktorého vyplýva, že nemožnosť použitia informácií ako dôkazu v trestnom konaní, ak sa v čase ich zistenia nevedelo v inej veci trestné konanie, sa aplikuje len v prípade, ak sú informácie získané postupom podľa Trestného poriadku (§ 115). Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že oba súdy sa dostatočným a rozsiahlym spôsobom vysporiadali s dôkaznou situáciou, pričom boli naplnené všetky znaky trestného činu, za spáchanie ktorého bol obvinený uznaný za vinného.

Prokurátor navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Následne dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného W. K. je potrebné ako nedôvodné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd zároveň zistil, že obvinený už v minulosti podal v danej veci takmer identické dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. b), c), g), i) Trestného poriadku, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/81/2018, zo 6. augusta 2019 odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Keďže uvedené predchádzajúce dovolanie bolo odmietnuté, neexistovala v danej veci vzhľadom na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. PLz. ÚS 3/2014, prekážka na opakované podanie dovolanie v tej istej veci stanovená v § 372 ods. 2 Trestného poriadku.

Dovolací súd sa pri rozhodovaní o aktuálnom dovolaní obvineného oboznámil s obsahom uznesenia, sp. zn. 2Tdo/81/2018, zo 6. augusta 2019 a s argumentami v ňom uvedenými sa stotožnil. Preto v ďalšom bude primerane na túto predchádzajúcu argumentáciu odkazované, a to i v záujme zachovania jednotnosti judikatúry.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do stavu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak, ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V ďalšom texte sa najvyšší súd bude venovať jednotlivým dovolacím námietkam tak, ako ich uviedol v podanom dovolaní obvinený.

K dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku - vo veci rozhodol nepríslušný súd:

Tento dovolací dôvod sa týka situácie, keď meritorne rozhodnutie vydal súd, ktorý nie je vecne alebo

miestne príslušný. Miestna príslušnosť súdov je upravená v ustanovení § 17 Trestného poriadku, podľa ktorého:

(1) Konanie vykonáva súd, v ktorého obvode bol trestný čin spáchaný.

(2) Ak osobitný predpis neustanovuje inak, obvodom okresného súdu v sídle krajského súdu pre konanie o trestných činoch uvedených v § 16 ods. 1 je obvod tohto krajského súdu.

(3) Ak miesto činu nemožno zistiť alebo bol čin spáchaný v cudzine, konanie vykonáva súd, v ktorého obvode obvinený býva, pracuje alebo sa zdržiava; ak sa nedajú tieto miesta zistiť alebo sú mimo územia Slovenskej republiky, konanie vykonáva súd, v ktorého obvode čin vyšiel najavo.

V danom prípade bol pokračujúci zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti konaním uvedeným v bode 2) rozsudku parciálne páchaný aj transferom tovaru (odcudzenej obuvi) zo skladu obvineného v Q. do mesta D., kde mala sídlo spoločnosť, ktorej mala byť obuv predaná.

Podľa teórie trestného práva procesného v prípade pokračovacích a hromadných trestných činov ktoré sa skladajú z viacerých čiastkových konaní (resp. útokov), je daná miestna príslušnosť viacerých všeobecných súdov, v obvode ktorých bol trestný čin páchaný, teda v obvode ktorých bol vykonaný niektorý dieľčí akt trestnej činnosti. V takom prípade potom vec rozhodne ten z viacerých do úvahy pripadajúcich miestne príslušných súdov, na ktorom prokurátor podá obžalobu.

Je nepochybné, že trestný čin bol formou prevozu obuvi páchaný aj v obvode Okresného súdu Zvolen, čo je preukázané i tým, že počas prevozu obuvi za účelom jej prevodu na inú osobu z Q. do D. - páchania trestnej činnosti - boli 7. decembra 2016 na čerpacej stanici Slovnaft na ceste E. v smere U. kontrolované nákladné vozidlo prevážajúce obuv a sprievodné vozidlo, v ktorom sa nachádzal obvinený.

Je preto zrejmé, že skutok bol páchaný aj obvode uvedeného okresného súdu. V danom prípade sa potom aplikuje ustanovenie § 20 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je podľa predchádzajúcich ustanovení daná príslušnosť niekoľkých súdov, konanie vykonáva ten súd, na ktorom podal prokurátor obžalobu, alebo ktorému bola vec postúpená nepríslušným súdom.

Keďže prokurátor následne podal obžalobu na Okresnom súde Zvolen, vyhovel tým podmienkam ustanovenia § 20 Trestného zákona a daný okresný súd bol súdom miestne i vecne príslušným na rozhodovanie o obžalobe.

Obvineným tvrdené naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku preto nebolo preukázané.

K dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku - súd rozhodol v nezákonnom zložení:

Podľa prevládajúcej súdnej praxe súd rozhodol v nezákonnom zložení, ak rozhodoval v inom personálnom obsadení (§ 2 ods. 16 Trestného poriadku), než v ktorom mal rozhodnúť (najmä vo vzťahu senát alebo samosudca - § 237 ods. 3 Trestného poriadku); rovnako ak ide o rozhodovanie, ktorému predchádzalo pridelenie veci spojené s porušením pravidiel podľa zákona a rozvrhu práce dotknutého súdu, čím došlo k odňatiu osoby zákonnému sudcovi.

Uplatnenie tejto dovolacej námietky je limitované ustanovením § 371 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Cieľom tohto ustanovenia je predísť tomu, aby konanie pred dovolacím súdom slúžilo ako možnosť namietat' nové a nové nedostatky, ktoré mohli byť zhojené už v konaní pred súdom nižšieho stupňa.

Zo spisového materiálu je zistiteľné, že hoci námietky uplatnené obvineným v rámci dovolacieho dôvodu vyjadreného v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sa vzťahujú až na štádium konania pred

odvolacím súdom, okolnosti, z ktorých vychádzajú, boli obvinenému preukázateľne známe už pred rozhodnutím odvolacieho súdu, a teda ešte v pôvodnom konaní v zmysle citovaného § 371 ods. 4 prvej vety Trestného poriadku. Zo spisového materiálu je zrejmé, že po predložení predmetnej trestnej veci obvineného odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podanom odvolaní obvineného a jej pridelení senátu krajského súdu 5To pod sp. zn. 4To/154/2017 (č. l. 2 419) 7. decembra 2017 obhajkyňa obvineného 19. decembra 2017 nazrela na Krajskom súde v Banskej Bystrici do súdneho spisu. Predmetný senát 5To zároveň 28. decembra 2017 vykonal v trestnej veci obvineného, sp. zn. 4To/154/2017, neverejné zasadnutie za účasti samotného obvineného i jeho obhajkyne (č. l. 2 477). Navyše, samotný obvinený mu k sp. zn. „4To/154/2017 (5To)“ adresoval písomné podanie označené ako „Žiadosť o vykonanie dôkazov na verejnom zasadnutí dňa 3. apríla 2018“, ktoré bolo odvolaciemu súdu doručené 2. marca 2018 a ktoré je (vrátane jeho príloh) založené v spise (č. l. 2 514 - 2 532). Z uvedeného je zrejmé, že obvinený mal o okolnostiach, o ktoré opiera dovolacie námietky vznesené podľa § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vedomosť už v priebehu konania na odvolacom súde, a to ešte pred uskutočnením verejného zasadnutia 3. apríla 2018, na ktorom bolo o podanom odvolaní rozhodnuté, avšak napriek tomu ich nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Najvyšší súd preto považuje tvrdenie obvineného, že pred uskutočnením verejného zasadnutia spolu s obhajkyňou upozorňovali na nesprávne - nezákonné zloženie súdu (senátu) za účelové a objektívne nepreukázateľné.

Uvedený dovolací dôvod preto podľa najvyššieho súdu naplnený nebol, čo už napokon konštatoval najvyšší súd v prechádzajúcom rozhodnutí o dovolaní obvineného pod sp. zn. 2Tdo/81/2018 a aktuálne konajúci senát 1T sa s týmto záverom stotožňuje.

K dovolacej námietke podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku - zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu:

Uvedeným dovolacím dôvodom je chránené právo na obhajobu, pričom sa zo strany konajúcich súdov vyžaduje jeho zásadné porušenie. Právo na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu možno chápať ako vytvorenie podmienok na plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého práva na obhajobu. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 50 ods. 3 ústavy sa pritom premietlo do viacerých ustanovení Trestného poriadku, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z čiastkových práv, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví v postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod. Zásadným porušením práva na obhajobu je možné chápať predovšetkým porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda prípad, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho obligatórne mal mať. Také porušenie musí mať, vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu, podstatný vplyv na výsledok konania, teda na rozhodnutie vo veci samej.

Ako vyplýva i zo súdnej judikatúry, za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011). Ak obvinený v rámci práva na obhajobu navrhuje dôkazy, potom povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdu je zaoberať sa každým takýmto návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím o návrhu rozhodnúť, a to vyhovieť, alebo ho odmietnuť.

V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu obvinený namietal predovšetkým to, že v predchádzajúcom konaní navrhoval vykonať výsluchy viacerých svedkov, pričom tieto súdy nevykonali a ani to neodôvodnili. Napriek jeho žiadosti nebol do konania pribratý tlmočník (a prekladateľ) a základný spis neobsahoval celý spisový materiál č. PPZ-NKA-PZJ11-242-2016 a č. KRPZ-BB-OKP3-287-2016. Odvolací súd sa tiež podľa jeho názoru nevysporiadal so všetkými jeho odvolacími námietkami.

Tak z napadnutých rozsudkov, ako i zo spisového materiálu je zrejmé, že konajúce súdy sa návrhmi na vykonanie dôkazov predloženými obvineným zaoberali a rozhodli o nich, pričom svoje rozhodnutie v potrebnej miere aj odôvodnili (pozri napr. zápisnicu z hlavného pojednávania z 3. novembra 2017 na č. l. 2265 či str. 24 a nasl. rozsudku súdu prvého stupňa).

Podľa najvyššieho súdu navyše ide o námietky prevažne skutkového charakteru, smerujúce sčasti proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, sčasti proti správnosti a úplnosti zisteného skutku a predovšetkým proti spôsobu, akým sa prvostupňový aj odvolací súd vysporiadali s vykonanými dôkazmi a akým tieto hodnotili. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces nezahŕňa ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Vykonanie a hodnotenie dôkazov odlišne od predstáv a želaní obvineného teda nie je porušením práva na obhajobu, a preto nemôže napĺňať ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ako už uviedol najvyšší súd v uznesení, sp. zn. 2Tdo/81/2018, pri rozhodovaní o predchádzajúcom dovolaní obvineného, okresný súd sa výslovne nevysporiadal len s návrhom obvineného na zabezpečenie a oboznámenie listinných dôkazov tvoriacich spis vedený PPZ NAKA NPZJ Bratislava č. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016. Zároveň však s poukazom na postup okresného súdu, ktorý sa v záujme vyhovieť tejto požiadavke obhajoby opakovane a neúspešne obrátil na príslušný útvar Policajného zboru, nemožno tento nedostatok považovať za porušenie práva na obhajobu v takej kvalite a intenzite, aká je zákonom požadovaná pre naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keďže dôvod, pre ktorý súd prvého stupňa nevyhovel tomuto návrhu obvineného na doplnenie dokazovania, je evidentný z obsahu súdneho spisu a obvinenému bol známy. So zreteľom na bezvýslednosť úsilia okresného súdu o zabezpečenie predmetného spisu, ale najmä na dokazovanie, vykonané prvostupňovým súdom v rozsahu spoľahlivo dostačujúcom na prijatie skutkových záverov, nemožno mať dôvodné pochybnosti o nadbytočnosti a nepotrebnosti vykonania tohto dôkazu. Vzhľadom na uvedené nebolo možné vyvodiť, že by výslovné nevyjadrenie dôvodov odmietnutia návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania oboznámením obsahu dotknutého spisu v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí malo za následok porušenie práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Zároveň možno ohľadom spisu, vedeného PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, uviesť, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku mohlo formálne prísť tým, že konajúce súdy neumožnili obvinenému do tohto spisového materiálu v celosti nahliadnuť (oboznámiť sa s ním).

Preto sa dovolací súd podrobne oboznámil s postupom súdu prvého stupňa pri zabezpečovaní tejto parciálnej časti práv obhajoby, pričom zistil, že okresný súd promptne reagoval na každú zo žiadostí obhajoby o zabezpečenie požadovaného spisového materiálu, a to nasledovne:

- na žiadosť obhajkyne obvineného, vznesenú na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2017, o zabezpečenie spisu Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, pod ČVS: PPZ-NKA-TZJ11-242-15/2016 a ČVS: PPZ-NKA-TZJ11-242-81/2016 (č. l. 1 923) (správne malo ísť o ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-15/2016 a ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242-81/2016), žiadosťou z 25. augusta 2017 (č. l. 1 928), na podklade ktorej boli požadované písomnosti doručené a založené do súdneho spisu na č. l. 1944 - 1945 a č. l. 1946;

- na písomnú žiadosť obhajkyne obvineného zo 14. septembra 2017 o zabezpečenie a pripojenie celého spisového materiálu z konania s krycím názvom "HRON4", v ktorom bol vydaný príkaz na odpočúvanie č. k. KSBA-V-981-1/2016-6NTT-294/2016 z 1. decembra 2016 (č. l. 2 018), žiadosťou z 21. septembra 2017 o jeho zapožičanie (č. l. 2028), na základe ktorej bolo konajúcemu súdu zaslané predmetné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spolu so žiadosťou o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Z. z., ktoré boli k spisovému materiálu, vedenému v danej trestnej veci pripojené ako utajovaná príloha, s ktorou sa obhajkyňa obvineného i jemu ustanovený náhradný obhajca oboznámili 22. septembra 2017 (č. l. 2 044) a opätovne, aj za účasti obvineného, 27. septembra 2017 (č. l. 2 058 - 2 059) a 6. októbra 2017 (č. l. 2 102 - 2 103);

- na opätovnú písomnú žiadosť obhajkyne obvineného z 9. októbra 2017 o zabezpečenie listín, týkajúcich sa úkonov vykonaných so svedkom S. T., keďže tieto neboli súčasťou oboznámenej utajovanej prílohy, predloženej na základe žiadosti o zapožičanie spisu vedeného v konaní s krycím názvom "HRON4" (č. l. 2 108), žiadosťou z 19. októbra 2017 (č. l. 2 120), v reakcii na ktorú vyšetrovateľ Policajného zboru mjr. Ing. S. N. súdu písomným podaním z 19. októbra 2017 (č. l. 2 121) ozrejmil, že výsluch osoby S. T. ani iný listinný podklad, ktorý by sa menovaného týkal, nikdy neboli súčasťou vyšetrovacieho spisu.

Napriek týmto skutočnostiam predsedníčka senátu súdu prvého stupňa sa žiadosťou z 23. októbra 2017 (č. l. 2159) obrátila ešte aj na Úrad inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, od ktorého požadovala zaslanie listín, z ktorých obhajoba vyvodzovala, že pred začatím trestného stíhania došlo k realizácii úkonov s osobou S. T., prípadne listín vyhotovených z týchto úkonov. Požadované listinné materiály boli okresnému súdu zaslané 24. októbra 2017 a sú súčasťou súdneho spisu na č. l. 2161 - 2171.

Z uvedeného je zrejmé, ako už uviedol najvyšší súd v uznesení, sp. zn. 2Tdo/81/2018, že skutočnosť, že spis vedený v konaní s krycím názvom "HRON4" sa v konaní pred súdom prvého stupňa nepodarilo zabezpečiť, bolo sčasti spôsobené samotnou obhajobou, ktorá napriek tomu, že disponovala výňatkami z tohto spisu a mala prístup k všetkým písomnostiam nachádzajúcim sa v súdnom i vyšetrovacom spise, nesprávne formulovala svoje žiadosti o zabezpečenie dôkazného prostriedku, ktorého sa domáhala a ktorý, podľa jej mienky, mal preukazovať nezákonnosť postupu polície v štádiu pred začatím trestného stíhania, keď tento ani v jednej zo svojich žiadostí nedokázala správne označiť (ide o spis vedený pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016). Rovnakú výhradu však možno formulovať aj voči konajúcim súdom, ktorým, a to najmä pokiaľ ide o súd prvého stupňa, nemožno uprieť preukázanie značného úsilia s cieľom vyhovieť tomuto návrhu obhajoby, avšak zároveň mu treba vyčítať, že príslušným listinám, umožňujúcim jednoznačne identifikovať požadovaný spisový materiál, celkom evidentne nevenoval dostatočnú pozornosť. Pritom Najvyšší súd Slovenskej republiky si uvedený spisový materiál (vedený Prezídium Policajného zboru, Národnou kriminálnou agentúrou, Národnou protizločineckou jednotkou, expozitúrou Bratislava, v konaní s krycím názvom "HRON4" pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016) tak v konaní, sp. zn. 2Tdo/81/2018, ako i v aktuálnom dovolacom konaní, obstaral.

Napriek uvedeným zisteniam má však dovolací súd aj v aktuálnom dovolacom konaní, najmä s ohľadom na obsah spisového materiálu vedeného pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, nezmenene za to, že záver prezentovaný obvineným, že jeho nezabezpečením v konaní a nesprístupnením obvinenému došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom, by bol dôsledkom len vyslovene formalistického výkladu ustanovení Trestného poriadku, zabezpečujúcich práva obhajoby, a to nepochybne najmä § 69 Trestného poriadku. V skutočnosti, v materiálnej rovine nedošlo k takému závažnému zásahu do práva na obhajobu obvineného, ktorý by svojím charakterom a najmä požadovanou intenzitou mohol naplniť dikciu § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ako už obvinenému uviedol najvyšší súd pri rozhodovaní o jeho predchádzajúcom dovolaní, predmetný spisový materiál nepozostáva z 81 listín, majúcich charakter dôkazov v trestnej veci obvineného, ako sa obvinený domnieval na základe niekoľkých jeho súčastí, ktorými disponoval. Spis, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, je v skutočnosti tvorený síce až 131 listinami, avšak len skutočný zlomok z nich sa týka konania vedeného v trestnej veci obvineného, t. j. konania s krycím názvom "HRON4". Prevažná väčšina tohto spisového materiálu je tvorená písomnosťami, ktoré s trestnou vecou obvineného

nesúvisia, keďže pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 bola vedená približne desiatka ďalších konaní s inými kryciami názvami, voči iným obvineným a pre iné skutky. Navyše, aj spomedzi tých písomností dotknutého spisového materiálu, ktoré sa týkajú trestnej veci obvineného, je z hľadiska posúdenia viny obvineného za prejednávané skutky i zhodnotenia zákonnosti postupu operatívnych zložiek polície relevantných len niekoľko, pričom takmer všetky (o ktoré bol opretý aj podnet na trestné stíhanie obvineného) sú obsiahnuté v samotnom vyšetrovacom či súdnom spise - ide o č. l. 11 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 810 - 811 vyšetrovacieho spisu), č. l. 15 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 812 vyšetrovacieho spisu, č. l. 1944 súdneho spisu), č. l. 16 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 814 vyšetrovacieho spisu), č. l. 18 dotknutého spisu (ktorému zodpovedá č. l. 946 vyšetrovacieho spisu). Spomedzi ostatných listín, nachádzajúcich sa v dotknutom spise a týkajúcich sa prejednáwanej veci, má pre trestné konanie (prípadne posúdenie dôvodnosti námietok obvineného) význam aj č. l. 13 dotknutého spisu, ktorému zodpovedá č. l. 2475 súdneho spisu.

Z uvedeného potom vyplýva, že všetky listiny skutočne relevantné pre posúdenie viny obvineného i zákonnosti postupu polície v štádiu pred začatím trestného stíhania boli zároveň obsahom spisového materiálu, s ktorým mal obvinený možnosť sa oboznámiť a len s ktorým disponovali aj konajúce sudy a na podklade ktorého tieto napokon aj rozhodli. Napokon svedčí o tom aj skutočnosť, že obvinený už v odvolacom konaní ohľadne obsahu uvedeného nezabezpečeného spisu namietal takmer identické výhrady, aké uviedol aj v neskoršom dovolaní. Preto, i keď z formálneho hľadiska mohlo nesprístupnením spisu vedeného v konaní s krycím názvom "HRON4" pod ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 v jeho celosti obvinenému dôjsť k obmedzeniu práva obvineného na obhajobu, v materiálnom zmysle je z pohľadu zachovania práv obhajoby podstatné, že dovolaním napadnuté rozhodnutia sú založené výlučne na dôkazoch, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obvineného a jeho obhajkyne (obhajcov). Dovolací súd vedomý si toho, že obvinený sa sprístupnenia spisu, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, domáhal predovšetkým s cieľom preukázať nezákonnosť postupu polície pred začatím trestného stíhania, z ktorého odvodzoval nezákonnosť niektorých, v konaní následne vykonaných, dôkazov, a teda naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to najmä dúfajúc v listiny, preukazujúce uskutočnenie úkonov s osobou S. T., o ktorých mal tento spísať čestné prehlásenie, zameral svoju pozornosť pri skúmaní obsahu dotknutého spisového materiálu aj na tieto aspekty obhajoby obvineného, pričom zistil, ako to už vyššie konštatoval, že všetky listiny zo spisu, ČVS: PPZ-NKA-PZJ11-242/2016, relevantné pre vysporiadanie sa s touto námietkou obvineného sú zároveň súčasťou spisového materiálu (vyšetrovacieho alebo súdneho spisu), a osobitne, že rovnako, ani v spise č. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 sa nenachádza žiaden záznam či iná listina, ktorá by preukazovala že osoba menom S. T. bola, či už v rámci trestného stíhania alebo jemu predchádzajúcej operatívno-pátracej činnosti, vypočúvaná alebo hoci len vytáňovaná.

Najvyšší súd zároveň uvádza, že zo spisového materiálu Úradu inšpekčnej služby, Útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Západ, oddelenie vyšetrovania Bratislava č. ÚIS-127/OISZ-2020 vyplýva, že sa nepodarilo preukázať, že by akýkoľvek príslušník PZ SR zo spisu č. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016 úmyselne vybral nejaké listiny tvoriace súčasť spisu.

Vo vzťahu k postupu krajského súdu možno, rovnako ako už bolo uvedené v predchádzajúcom rozhodnutí o dovolaní obvineného, s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 43/2018) odmietnuť aj tvrdenia obvineného, vyčítajúce odvolaciemu súdu nevykonanie obhajobou navrhnutých dôkazov. Je síce pravdou, že krajský súd sa s písomným návrhom obvineného, doručeným 2. marca 2018 (č. l. 2514 - 2517) skutočne ani na verejnom zasadnutí, ani v odôvodnení svojho rozhodnutia výslovne nevysporiadal. Avšak z odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, že na tento návrh obvineného krajský súd reflektoval, keď sa s dôkaznou situáciou, týkajúcou sa okolností, k spochybneniu ktorých obvinený svojím návrhom na doplnenie dokazovania smeroval (t. j. okolností predchádzajúcich jeho zadržaniu a majúcich svedčiť o nezákonnosti postupu polície v čase pred začatím trestného stíhania), vysporiadal, a to s odkazom na iné, v konaní už skôr vykonané dôkazy, čo je v zmysle rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu z hľadiska zachovania práv obhajoby postačujúce s tým, že pokiaľ odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, nemieni návrhom (ktorejkoľvek) strany na vykonanie dôkazov, vzneseným v odvolacom konaní, vyhovieť (na rozdiel od súdu prvého stupňa

konajúceho na hlavnom pojednávaní), nie je ani potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol. Pravdou je, že žiaden z obvineným v odvolacom konaní navrhnutých dôkazov sa netýkal okolností spáchania skutkov, ktoré sa mu kládli za vinu, ale výlučne spôsobu, akým príslušníci Policajného zboru postupovali pri obstarávaní operatívnych informácií o obvineným páchanej trestnej činnosti, pričom, navyše, časť týchto dôkazov navrhnutých obvineným v odvolacom konaní tvorili listiny, ktoré boli súčasťou už vyšetrovacieho spisu (upovedomenie generálneho prokurátora Slovenskej republiky zo 7. apríla 2017, č. IV Pz 61/17/1000-11, zažurnalizované na č. l. 14 vyšetrovacieho spisu a po predložení obvineným opätovne na č. l. 2 527 súdneho spisu, zápisnica z miesta zadržania zo 7. decembra 2016, zažurnalizovaná na č. l. 109 - 110 vyšetrovacieho spisu, a ďalšie písomnosti zaslané na vyžiadanie obvineného Colným úradom Banská Bystrica), časť dôkazy, o odmietnutí vykonania ktorých už súd prvého stupňa rozhodol (výsluch svedkov mjr. PhDr. Z. Z. a S. T., oboznámenie spisu vedeného PPZ NAKA NPZJ Bratislava pod č. p. PPZ-NKA-PZJ11-242/2016), prípadne dôkazy z nich odvodené (výsluch svedkyne Q. O., ktorá mala svedčiť o okolnostiach, o ktorých sa mala dozvedieť od svedka S. T., oboznámenie čestných prehlásení svedkov S. T. a Q. O., obsahom ktorých sú skutočnosti, vo vzťahu ku ktorým sa navrhoval aj výsluch menovaných svedkov).

Vo vzťahu k porušeniu práva na obhajobu obvineného nepribratím tlmočníka zo slovenského do českého jazyka a naopak, je potrebné uviesť, že k tejto situácii skutočne došlo, a preto bolo potrebné posúdiť, či sa jedná o zásadné porušenie uvedeného práva skutočne naplňajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa ustálenej judikatúry je subjektívnym právom obvineného môcť sa v konaní, ktoré sa proti nemu vedie, vyjadrovať v materinskom jazyku a v nadväznosti na to požadovať tlmočníka bez toho, aby orgány činné v trestnom konaní posudzovali, či a do akej miery ovláda slovenský jazyk ako procesný jazyk (v ktorom sa vedie konanie), a to i keď je týmto cudzím materinským jazykom jazyk český. Je zrejmé, že takto koncipované právo obvineného má napomôcť uplatneniu ostatných práv obhajoby, vyjadrených predovšetkým v § 34 Trestného poriadku, a teda obvinenému najmä zabezpečiť reálnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, v konaní pred súdom vypočúvať svedkov a klásť svedkom otázky.

Zo spisového materiálu je zistiteľné, že obvinený bol o práve na tlmočníka poučený už 7. decembra 2016, ešte v procesnom postavení podozrivého (č. l. 111 vyšetrovacieho spisu), a následne aj 9. decembra 2016, už v postavení obvineného (č. l. 204 vyšetrovacieho spisu), kedy vyhlásil, že hoci „je českej národnosti, slovenský jazyk ovláda slovom i písmom, a preto nežiada tlmočníka, ani preklad písomností a tohto práva sa výslovne vzdáva“.

Právo na tlmočníka potom prvýkrát uplatnil v priebehu výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie Okresného súdu Zvolen, rozhodujúcim o návrhu na jeho vzatie do väzby 10. decembra 2016, kedy obvinený ešte vyhlásil, že poučeniu i návrhu na vzatie do väzby porozumel, a to po zahájení jeho pokračovania 11. decembra 2016 (č. l. 136 vyšetrovacieho spisu). Hoci sudca pre prípravné konanie vznesenej požiadavke obvineného na zabezpečenie tlmočníka, s poukazom na to, že v priebehu doterajšieho konania napriek poučeniu toto právo neuplatnil, nevyhovel, obvinený sa podrobne a obsérne vyjadril k veci i jednotlivým dôkazným prostriedkom. Rovnako rozsiahlo obvinený uplatňoval svoje právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, a k dôkazom o nich, uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, aj v ďalšom priebehu konania a počas výsluchov 21. decembra 2016 (č. l. 215 vyšetrovacieho spisu), 20. januára 2017 (č. l. 227 vyšetrovacieho spisu) a 21. apríla 2017 (č. l. 245 vyšetrovacieho spisu) už opätovne nežiadal o tlmočníka.

Pokiaľ ide o výpoveď obvineného na hlavnom pojednávaní 19. júla 2017 (č. l. 1 592 - 1 601 súdneho spisu), v tejto sa obvinený taktiež veľmi detailne a obsérne vyjadril k obžalobe, jednotlivým skutkom, kladeným mu za vinu, k vybraným dôkazom i postupu orgánov činných v trestnom konaní v štádiu pred

začatím trestného stíhania i v štádiu vyšetrovania, a to všetko napriek opakovane uvádzaným tvrdeniam, že nerozumie, pričom nevedel špecifikovať, čomu nerozumie (k tomu dovolací súd len marginálne poznamenáva, že ani dokonalá znalosť procesného jazyka nezaručuje, bez adekvátneho právnického vzdelania, pochopenie právnickej terminológie a právnych textov). Tvrdenie, že nerozumie, zároveň používal ako univerzálnu odpoveď na akúkoľvek otázku prokurátora, hoci na otázky predsedníčky senátu, taktiež položené v slovenskom jazyku, relevantne reagoval.

Dovolací súd ďalej zistil, že samotný obvinený bol mimoriadne aktívny aj počas ďalších hlavných pojednávaní konaných v tejto trestnej veci, keď prevažnej väčšine vypočúvaných svedkov osobne kládol množstvo otázok a dôsledne využil možnosť vyjadriť sa k podstatnej časti vykonaných dôkazov. Navyše, v spisovom materiáli sa nachádzajú desiatky podaní, spísaných samotným obvineným na desiatkach stranách, sčasti v slovenskom jazyku, sčasti v českom jazyku, v ktorých dokonca odkazuje na použitie relevantnej judikatúry. O tom napokon svedčia i podania adresované aktuálne dovolaciemu súdu. Vzhľadom na uvedené zistenia dovolaciemu súdu nezostal žiaden priestor na pochybnosti o tom, že obvinenému bola v priebehu doterajšieho konania poskytnutá možnosť v plnom rozsahu realizovať jednotlivé oprávnenia priznané mu právnym poriadkom. Skutočnosť, že do konania nebol pribratý tlmočník, obvinenému nijako nebránila a ani nezabránila v riadnom a včasnom uplatňovaní jeho práv ako obvineného. Napokon, uvedenou námietkou sa vo veci konajúce súdy opakovane viackrát zaoberali a vysporiadali sa s ňou. Možno tiež nad rámec veci uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa žiadosťou obvineného o pribratie tlmočníka už tiež zaoberal, v jeho inej trestnej veci. Išlo o konanie o návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici na jeho vzatie do vydávacej väzby. Uznesením, sp. zn. 3Tost/3/2017, zo 6. február 2017 bola zamietnutá jeho sťažnosť, týkajúca sa nepribratia tlmočníka.

Možno preto skonštatovať, že nepribratie tlmočníka síce formálne zasahuje do práva obvineného na obhajobu, avšak jedná sa o zásah marginálny, nedosahujúci zásadné porušenie a zároveň, že v rovine materiálnej ku skutočnému zásahu nedošlo. Nebolo preto preukázané ani naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom:

Tento dovolací dôvod predpokladá, že nesúlad so zákonom musí existovať vo vzťahu k dôkazu, na ktorom je rozhodnutie založené, teda dôkazu, ktorý výlučne alebo v rozhodujúcej miere ovplyvnil dovolaním napádané rozhodnutie v jeho podstate. Ide o zistenie zásadného charakteru zistenej protiprávnosti zodpovedajúci vo vzťahu k dotknutému rozhodnutiu porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv. Tento dôvod sa netýka opačnej situácie, teda nepoužitia dôkazov ako podkladu pre rozhodnutie súdu pre nesúlad so zákonom pri ich získaní alebo vykonaní.

Okolnosť, že je rozhodnutie založené na namietanom dôkaze (dôkazoch), má vyplynúť z jeho odôvodnenia, pretože dovolací súd pri dovolaní podanom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku skutkové závery skôr konajúcich súdov neskúma. Vecne správnu a ústavne konformnou interpretáciou formulácie o dôkazoch, ktoré neboli „súdom vykonané zákonným spôsobom“, je extenzívny výklad v tom smere, že nejde len o nesúlad so zákonom pri samotnom výkone dotknutého dôkazu v súdnom konaní, ale takou procesnou chybou je zasiahnutý aj dôkaz, ktorý bol už prvotne nezákonne získaný.

Vzhľadom na uvedené potom najvyšší súd musí konštatovať, že jeho prieskumná povinnosť vzhľadom na tvrdenú nezákonnosť dôkazov, s poukazom na špecifiká dovolacieho konania, sa dotýka v zásade dvoch okruhov dôkazov predchádzajúcich začatie trestného stíhania, a to jednak zastavenia nákladného vozidla Citroën Jumper a Škoda Octavia colnými orgánmi a jednak príkazu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. KSBA-V-981-1-1/2016-6Ntt-294/2016 z 1.12.2016, ktoré sú v napadnutých rozhodnutiach uvedené ako dôkazy, na ktorých sú rozhodnutia založené. Otázkou zákonnosti vykonávania operatívno - pátracej činnosti pred začatím trestného stíhania v celom súhrne tak, ako to navrhol obvinený, sa mali

zaoberať súdy v predchádzajúcich štádiách konania, a to i urobili.

Z úradného záznamu č. PPZ-NKA-PZJ11-242-11/2016 z 2. decembra 2016 na č. l. 3067 spisu je zrejmé, že polícia disponovala pred začatím trestného stíhania len všeobecnými poznatkami o tom, že obvinený sa mal dopustiť spolu s inými osobami krádeže pracovnej obuvi v Rakúsku, pričom veci pochádzajúce z krádeže sa mali uskladniť v presne nezistenom sklade. Sklad sa nepodarilo lokalizovať.

Na základe všeobecných informácií, že má prísť k prevozu odcudzeného tovaru, preto polícia dala podnet colným orgánom, v ktorom ich upozornila, že by malo prísť k prevozu tovaru, na ktorý sa vzťahuje colná kontrola. Následne boli obe vozidlá kontrolované a bolo zistené, že sa jedná o prevoz odcudzeného tovaru s úmyslom jeho legalizácie. Colné orgány preto po zistení tejto skutočnosti nevykonávali žiadne ďalšie úkony, ale privolali príslušníkov polície a následne príslušný vyšetrovateľ ihneď po zistení všetkých relevantných informácií vydal podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku 7. decembra 2016 uznesenie o začatí trestného stíhania a 9. decembra 2016 vzniesol obvinenému pre daný skutok obvinenie.

Uvedený postup bol aj podľa dovolacieho súdu lege artis a ako na č. l. 9 svojho rozsudku uviedol už odvolací súd, v danom prípade mala polícia určité indicie, že obžalovaný môže mať vo svojej držbe obuv pochádzajúcu z trestnej činnosti. Nemala však konkrétne poznatky, kde konkrétne je obuv uskladnená a ako presne s ňou obvinený zamýšľa nakladať. Preto požiadala o spoluprácu colné orgány, ktoré si vykonávali svoju právomoc v zmysle zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve, ktoré odhalili, že obvinený preváža nelegálne zistený tovar.

Aj keď niekoľko hodín pred zadržaním obvineného bol 7. decembra 2016 podaný vyšetrovateľovi podnet na začatie trestného stíhania zo strany operatívnych pracovníkov MV SR, PPZ, NAKA, nespôsobuje táto skutočnosť nezákonnosť procesu kontroly obvineného zo strany colných orgánov. V danom prípade išlo o podnet na zváženie, aby príslušný vyšetrovateľ začal trestné stíhanie. To bolo napokon skutočne začaté v ten istý deň, i keď na základe iných skutočností, pretože medzitým (v priebehu niekoľkých hodín) polícia požiadala o spoluprácu colné orgány. Trestné stíhanie bolo začaté príslušným vyšetrovateľom, a to zaisťovacím úkonom - prehliadkou iných priestorov 7. decembra 2016 o 17.20 hod., pričom prehliadka bola vykonaná procesne nezávadným spôsobom.

Ako už konštatovali okresný i krajský súd v napadnutých rozsudkoch i najvyšší súd v uznesení, sp. zn. 2Tdo/81/2018, zo strany orgánov štátu nebolo zistené, že by sa voči obvinenému dopustili akejkoľvek neprípustnej provokácie.

S námietkou nezákonnosti odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, sa dostatočne vysporiadali už súdy nižších stupňov v odôvodneniach dovolaní napadnutých rozhodnutí (str. 23 prvostupňového rozhodnutia a str. 10 druhostupňového rozhodnutia). S nimi prezentovanými názormi sa dovolací súd v plnom rozsahu stotožnil už predchádzajúcim rozhodnutím o dovolaní pod sp. zn. 2Tdo/81/2018 a aj aktuálne v ďalšom na ne odkazuje. Zároveň, len za účelom zdôraznenia ich správnosti a ich zhrnutia, považoval za potrebné k jednotlivým výhradám obvineného doplniť nasledovné:

Pokiaľ nezákonnosť uvedeného dôkazu dovolateľ odvodzoval zo skutočnosti, že polícia mohla už od 1. decembra 2016, aj na základe operatívnych informácií získaných z dovtedajšieho odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky, realizovať odposluchy podľa § 115 Trestného poriadku so súhlasom zákonného sudcu, dovolací súd opakovane uvádza, že ani prepisy záznamov jeho telekomunikačnej prevádzky, ktorými polícia disponovala, nedávali (bez znalosti kontextu, na pozadí ktorého obvinený uskutočňoval telefonické hovory zachytené políciou) objektívnu možnosť dospieť k záveru o skutočnostiach odôvodňujúcich postup podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, respektíve o potrebných informáciách o páchatelovi trestnej činnosti odôvodňujúcich začatie trestného stíhania, a to z dôvodov špecifikovaných dovolacím súdom vyššie.

Podobne, použitie záverov vyplývajúcich z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.

2To/5/2011, z 1. júla 2012 (R 35/2012), t. j. že dôkazné informácie zabezpečené postupmi podľa piatej hlavy prvej časti Trestného poriadku (teda aj odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej prevádzky) možno použiť len v trestnej veci, v ktorej bol príslušný postup vykonaný na základe príkazu predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie s výnimkou trestného konania, vedeného síce v inej trestnej veci, ale súčasne, teda už v čase vykonania záznamu telekomunikačnej prevádzky vo veci, v ktorej bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky, nie je v prejednávanej veci na mieste. V danom prípade bol totiž súhlas s použitím informačno-technických prostriedkov udelený rozhodnutím sudkyne Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016, z 1. decembra 2016 podľa § 4 ods. 1 zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), a preto, ako to už súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí správne konštatoval, použitie dotknutých záznamov telekomunikačnej prevádzky, získaných v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním, v inej trestnej veci než tej, v ktorej bol súhlas na použitie takýchto informačno-technických prostriedkov udelený, podlieha, na rozdiel od záznamov, ktoré by boli získané na podklade príkazu vydaného podľa § 115 ods. 2 Tr. por., jedinej podmienke ustanovenej v § 7 ods. 2 druhej vete zákona o ochrane pred odpočúvaním, ktorá bola v prejednávanej veci splnená, keďže odpočúvaním získané informácie v inej trestnej veci na základe súhlasu vydaného zákonným sudcom sa týkali trestnej činnosti obvineného, v súvislosti s ktorou prichádza do úvahy použité informačno-technických prostriedkov. V zhode s uvedeným je aj skutočnosť, že právne vety, vyjadrené v judikáte R 35/2012, účinkov ktorých sa obvinený dovolával, boli výslovne formulované voči záznamom telekomunikačnej prevádzky získaným na podklade príkazu vydaného podľa § 115 ods. 2 Trestného poriadku (rovnaký záver vo vzťahu k nemožnosti aplikovať § 115 ods. 7 Trestného poriadku na použiteľnosť informácií získaných odpočúvaním realizovaným v režime zákona o ochrane pred odpočúvaním formuloval Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku zo 6. júna 2016, sp. zn. 2TdoV/11/2015). Odhliadnuc od uvedeného, za zmienku stojí skutočnosť, že samotné rozhodnutie sudkyne Krajského súdu v Bratislave z 1. decembra 2016, sp. zn. KSBA-V-981-1/2016-6Ntt-294/2016, vrátane žiadosti o jeho vydanie, boli do spisu poskytnuté na základe žiadosti o zaslanie príkazu vydaného v akcii s krycím názvom "Hron4", a teda v konaní, v ktorom sa získavali operatívne informácie ohľadom aktuálne prejednávanej trestnej veci obvineného. Taktiež zo samotného rozhodnutia vyplýva, že bolo vydané za účelom odhalenia a objasnenia krádeží v prevádzkach a skladoch rôznych spoločností na Slovensku i v rámci štátov Európskej únie, páchaných organizovanou skupinou okolo osôb K. T. a S. S., ktorý sa kontaktoval aj s osobou obvineného.

Zároveň je možné v tejto súvislosti poukázať i na stanovisko najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 22 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov SR č. 2/2020, podľa ktorého „slovo „súčasne“ použité v ustanovení § 115 ods. 7 Trestného poriadku sa viaže výlučne k Trestným poriadkom „požadovanej“ právnej kvalifikácii a nie k okamihu získania či použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky, čo znamená, že taká kvalifikácia konania, aká sa vyžaduje pre vydanie príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky podľa § 115 ods. 1 Trestného poriadku, sa súčasne (zároveň) požaduje aj v inej trestnej veci, v ktorej taký príkaz vydaný nebol a v ktorej odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky nebol vykonávaný, avšak v ktorej sa legálnym spôsobom, pri dodržaní zákonom stanoveného postupu, získané informácie majú použiť.

Totožne treba vykladať aj obsahovo zhodné ustanovenia § 113 ods. 9, § 114 ods. 7 a § 118 ods. 7 Trestného poriadku upravujúce použitie záznamov zo sledovania, obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a záznamov z porovnávania údajov v informačných systémoch v iných veciach, než v ktorých boli získané.

Rovnaké kritéria, ako v predchádzajúcich právnych vetách, sa uplatnia aj vtedy, ak sa majú v trestnom konaní použiť ako dôkaz informácie získané použitím informačno-technického prostriedku podľa zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších zmien a doplnkov. Aj v tomto prípade je použitie takto legálne získaných informácií ako dôkazov v trestnom konaní podmienené iba tým, že toto konanie je vedené pre taký trestný čin, v konaní

o ktorom Trestný poriadok použitie takých informačno-technických prostriedkov, ktorými boli informácie podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním získané, pripúšťa; to platí aj v situácii, keď sa informácie získané použitím informačno-technického prostriedku podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedené v žiadosti (§ 7 ods. 2 veta druhá zákona o ochrane pred odpočúvaním).

Podporne možno skonštatovať, že v zhode s uvedeným stanoviskom bolo následne upravené i znenie ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku.

Napokon, neobstoí ani námietka obvineného, že postúpením záznamov z odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Banská Bystrica došlo k porušeniu § 7 ods. 1, ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním. Už súd prvého stupňa v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku zdôraznil, že tak Národná kriminálna agentúra, ktorá podala žiadosť o vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku ako aj odbor kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru Banská Bystrica, ktorému boli získané záznamy telekomunikačnej prevádzky postúpené, sú len rôznymi útvarmi jedného a toho istého orgánu štátu - Policajného zboru, ktorý je ako taký (v celistvosti i v jeho členení na jednotlivé organizačné útvary a služby v zmysle (§ 4) zákona č. 171/1993 Zb. o Policajnom zbore) jedným zo zákonom o ochrane pred odpočúvaním taxatívne vymedzených orgánov štátu oprávnených na používanie informačno-technických prostriedkov (§ 2 ods. 2 uvedeného zákona).

Vo vzťahu k tvrdeniu obvineného, že s uvedenými podľa neho nezákonnými dôkazmi bolo umožnené oboznámiť sa počas výsluchov svedkom C., K. a N. - I. musí dovolací súd uviesť (zhodne s odôvodnením uznesenia vo veci, sp. zn. 2Tdo/81/2018), že zo zápisníc o výpovedi svedka Mgr. K. C. z 27. februára 2017 (č. l. 290 vyšetrovacieho spisu) a z 5. mája 2017 (č. l. 331 vyšetrovacieho spisu) je zrejmé, že počas týchto výsluchov mu bol predložený výpis časti jeho komunikácie s obvineným. Obdobne, zápisnica o výsluchu svedkyne D. N. I. zo 4. mája 2017 (č. l. 318 vyšetrovacieho spisu) preukazuje, že počas výsluchu jej boli predložené fotografie nachádzajúce sa v spisovom materiáli a získané z notebooku zaisteného obvinenému. Uvedený postup pri realizácii výsluchu však dovolací súd nepovažoval za nesúladný so zákonom, keďže predložené dôkazy mali vypočúvaným svedkom len umožniť rozpamätať sa na okolnosti, ktoré boli predmetom ich výsluchov, za účelom ich doplnenia či objasnenia neúplností, nejasností a rozporov so skutočnosťami uvádzanými v skorších výpovediach, bez toho, aby z nich (bez poznania kontextov a okolností, v akých a za akých vznikli) bolo možné vyvodiť skutočnosti, ktoré sa mali zistiť až výpoveďami menovaných svedkov, či dokonca skutočností navádzajúce na výpoveď očakávanú zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako to namietal obvinený.

Predmetné dôkazy objektívnym spôsobom zachytávajú okolnosti a skutočnosti, ktorých boli vypočúvaní svedkovia účastní, a preto si dovolací súd nemohol osvojiť záver obvineného, že svedkovia boli vo svojich výpovediach ovplyvňovaní vyšetrovateľom. Z dotknutých zápisníc totiž nevyplýva, že by im vyslúchajúca osoba akýmkoľvek spôsobom vnucovala, či aspoň predostierala svoj názor na priebeh objasňovaných udalostí, rovnako ako ani úsilie o prispôbenie obsahu ich výpovedí zisteniam vyplývajúcim z dokazovania. Prosté predloženie dôkazov vecne dokumentujúcich priebeh svedkami zažitých udalostí nemožno vyhodnotiť ako snahu o manipuláciu s výpoveďami dotknutých svedkov. Aj ustálená rozhodovacia prax pripúšťa obdobný postup, keď svedkovi, ktorý pri výsluchu uvedie, že si už presne nepamätá okolnosti, o ktorých má vypovedať, umožňuje, za účelom vysvetlenia rozporov oproti skoršej výpovedi, predložiť zápisnicu o tejto výpovedi (R 87/2014). Dôležité však je, z odôvodnení dovolaním napadnutých rozhodnutí vyplýva, že prvostupňový aj druhostupňový súd vychádzali výlučne z výpovedí svedkyne D. N. I. a svedka Mgr. K. C. učiných na hlavnom pojednávaní 25. augusta 2017 a vo vzťahu k svedkovi Mgr. K. C. síce čiastočne aj z jeho výpovedí z prípravného konania, prečítaných na hlavnom pojednávaní za účelom odstránenia rozporov, avšak len v rozsahu, nedotknutom obvineným vytýkaným postupom vyšetrovateľa, keď oboznamované boli len č. l. 289, 326 - 327, 329 vyšetrovacieho spisu.

Zároveň dovolací súd k procesným úkonom vykonaným za účelom zaistenia tovaru v súvislosti s ktorým bol trestný čin spáchaný, musí uviesť, že tieto boli vykonané zákonne. Zvlášť sa to týka prehliadky motorových vozidiel Citroën Jumper, Škoda Octavia či skladových priestorov, na ktoré úkony boli riadne vydané príkazy na prehliadku iných priestorov v zmysle Trestného poriadku.

V neposlednom rade je možné poukázať na rozhodnutie najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanov a rozhodnutí súdov č. 2/2020 pod č. 24, z ktorého vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje.

V danom prípade však bolo odsúdenie obvineného založené prioritne na dôkazoch, ktoré boli vykonané po začatí trestného stíhania a boli vykonané v súlade so zákonom.

Preto možno uviesť, že ani uvedený dovolací dôvod nebol naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku - rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia:

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojnásťnásť. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súde nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súde vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú „odvoláciu“ inštaláciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S ohľadom na uvedené veci sa dovolací súd, limitovaný v rámci prieskumu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku posúdením správnosti právnej kvalifikácie vo vzťahu ku skutkom zisteným napadnutým rozhodnutím, nezaoberal obvineným vznesenými námietkami, že záver konajúcich súdov o jeho vine je postavený na nezákonných dôkazoch, že v konaní nebol preukázaný jeho úmysel zatajiť existenciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti, najmä zakrytím jeho pôvodu ako ani jeho vedomosť o pôvode predmetného tovaru či výška prospechu ustálená v hodnote 12 000,- €, keďže ako je z ich obsahu zrejmé, obvinený nimi v podstate namietal len nesprávne, respektíve nedôsledné hodnotenie vykonaných dôkazov, najmä výpovedí jednotlivých svedkov, súdmi oboch stupňov a tieto zároveň sám hodnotil zo svojho uhla pohľadu. Tento druh námietok však nespadá pod citovaný ani žiaden iný dôvod dovolania, keďže prostredníctvom uvedených námietok obvinený súdom vytýkal procesný postup, ktorý zvolil pri aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku a domáhal sa iného spôsobu (jemu vyhovujúcemu) hodnotenia súdom vykonaných dôkazov, na čo však najvyšší súd v rámci konania o dovolaní nie je oprávnený. Z konkrétneho obsahu dovolacích námietok obvineného vznesených podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a smerujúcich voči nedostatku preukázania jeho úmyslu zatajiť existenciu majetku pochádzajúceho z trestnej činnosti, najmä zakrytím jeho pôvodu, jeho vedomosti o pôvode predmetného tovaru i výšky prospechu ustálenej v hodnote 12 000,- € vyplýva, že sú vo svojej podstate vyjadrením nesúhlasu obvineného s rozhodnutím prvostupňového súdu v otázke ustálenia tých skutkových okolností, ktoré vyjadrujú jeho trestnú činnosť, najmä spôsob a rozsah jej spáchania ako aj jeho úmysel, a teda prvostupňovým i odvolacím súdom prezentovanými odôvodneniami ich skutkových a právnych záverov, a teda sú v kontexte tohto dovolacieho dôvodu zjavne neopodstatnené.

Ako už totiž bolo uvedené, v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením a oprávnený posudzovať len, či súde nižšieho stupňa na nimi zistený skutkový stav aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona. Napokon aj zo súdnej judikatúry vyplýva, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže naplňať ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. To totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatela k spáchanému trestnému činu, ktorý nemožno skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (pozri S 3/2011).

Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi

prvého a druhého stupňa, ale nikdy skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nemožno akokoľvek doplniť a meniť.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové.

K námietke obvineného, že na prevážanom tovare nebola vykonaná žiadna zmena s cieľom zatajiť, alebo zakryť jeho pôvod, potom dovolací súd poznamenáva, že zatajenie existencie veci pochádzajúcej z trestnej činnosti, či zakrytie jej pôvodu sa vyžaduje len vo forme úmyslu a navyše, je zrejmé, že fyzická úprava takejto veci nie je jediným vonkajším prejavom prítomnosti takéhoto úmyslu u páchatel'a trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti, keďže aj samotné uschovávanie či prevod tovaru pochádzajúceho z trestnej činnosti na inú osobu bez relevantných oprávnení, ktorých účelom celkom zjavne nie je oznámenie a odovzdanie takéhoto tovaru orgánom činným v trestnom konaní, majú potom nepochybne za cieľ zatajenie jeho existencie, či zakrytie jeho pôvodu.

Obvinený zároveň namietal, že za skutok v bode 2) obžaloby mu nebolo vznesené obvinenie, čím bolo hrubo porušené ustanovenie § 206 Trestného poriadku, a to takým spôsobom, že oproti uzneseniu o vznesení obvinenia nebola zachovaná totožnosť skutku. Medzi skutkom uvedeným v uznesení o vznesení obvinenia a skutkom popísaným v upozornení o zmene právnej kvalifikácie nie je zhoda ani čo do konania, ani čo do následku.

Vo vzťahu k tejto námietke musí dovolací súd uviesť, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná podstata skutku. Tá je určená účasťou obvineného na určitej trestne stíhanej udalosti, z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného, a teda ju treba vidieť predovšetkým v konaní a následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený, čo znamená, že totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná buď totožnosť konania alebo totožnosť následku, a to hoci aj pri súčasnej zmene okolností týkajúcich sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo formy zavinenia. Je pravdou, že totožnosť skutku vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete, toho istého skutkového deja. To ale neznamená, že musí ísť od začatia trestného stíhania až do jeho skončenia o absolútnu zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe i v rozsudku sa skutkový dej musí úplne rovnako popisovať, keďže vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní, sa získané poznatky o skutočnosti môžu zmeniť. Niektoré údaje uvedené v uznesení o vznesení obvinenia alebo v obžalobe môžu potom vo vzájomnom porovnávaní a v porovnávaní s rozsudkom odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tz/109/1995, z 1. mája 1997).

Komparáciou vymedzenia skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia z 9. decembra 2016 a v obžalobe, resp. dovolaním napadnutom rozsudku súdu druhého stupňa v spojení s rozsudkom okresného súdu dospel k jednoznačnému záveru, že totožnosť dotknutého skutku bola zachovaná v konaní, následku, čase i spôsobu jeho vykonania, keďže v zmysle vymedzenia tohto skutku v oboch prípadoch sa obvinený W. K. dopustil konania, spočívajúceho v zadovážení obuvi zn. SCHÜTZE-SCHUHE, hoci vedel, že táto pochádza z trestnej činnosti, a v jej uschovávaní na presne nezistenom mieste, a to až do 7. decembra 2016, kedy jej časť, v množstve 565 párov dal prostredníctvom prepravcu K. V. - O., A. XXX/X, XXX XX H., IČO: XX XXX XXX, na úžitkovom vozidle zn. Citroën Jumper, evidenčné číslo Q. XXX P., prepraviť spoločnosti M.B.P., s. r. o., J. č. XX, D..

Doplnenie vymedzenia skutku v obžalobe (ktoré sa následne premietlo i do skutkovej vety výrokovej časti napadnutých rozsudkov) o opis okolností súvisiacich so zaistenou faktúrou a dôvodom, pre ktorý nedošlo k dokonaniu skutku, bolo s ohľadom na vyššie citovanú judikatúru a súčasné zachovanie všetkých ostatných okolností skutku, ktoré ho individualizujú, potrebné vyhodnotiť len ako prípustné a vykonaným dokazovaním odôvodnené korektúry, nemajúce za následok zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd, a preto nenarúšajúce totožnosť stíhaného skutku. I keď v

uznesení o vznesení obvinenia sa výslovne nekonštatuje, že obvinený dal previesť tovar za účelom získania prospechu v neurčitej výške, tak následná úprava len „precizovala“ zamýšľaný následok konania, ktorý vyplynul z vykonaného dokazovania a samotnú podstatu skutku nezmenil a takáto precizácia bola vykonaná zákonom vyhovujúcim spôsobom. Skutok samotný je totiž rámcovaný obstaraním si veci pochádzajúcej z trestnej činnosti a jej následnej držby a prevodu na inú osobu (subjekt).

Vychádzajúc z uvedeného, najvyšší súd nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov ani také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie žiadneho z dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.